

Reflexió

written by Ferran Planell | 5 d'agost de 2023

Pujo a l'ascensor amb la veïna del cinquè. Fa anys que compartim edifici i no en sé ni el nom. Això sí, sé que és del cinquè perquè sempre baixa un pis per sota del meu. És una dona d'edat indeterminada. D'aquelles que de ser grans, es conserven prou bé i de ser joves, diríem que està un pèl castigada. Amable. De les que sempre saluden –tant en entrar com en sortir. No puc saber si és de dilatada conversa perquè a les velocitats que van avui en dia aquests cubicles de desplaçament vertical, no dona mai per més que dir bon dia i adéu-siau.

Entre el segon i el tercer, un sotrac fa que l'ampolla de llet que sobresortia precàriament de la bossa de paper –que abraço com si fos una criatura– s'acabi estavellant contra el terra. Déu n'hi do la trencadissa. Però, l'esquitxada és pitjor. Els pantalons negres de la veïna del cinquè han acabat malparats. De seguida m'he excusat i li he explicat que la dona ja m'ho diu, que quina dèria tinc a comprar la llet en ampolla de vidre si és més pràctic el tetrabric.

Per més botons que pitgem no hi ha manera de reprendre el viatge ascendent. Ja fa cinc minuts que estem aturats i entre que jo no soc gaire de fer petar la xerrada i que ja he constatat que ella no és de dilatada conversa, ens ha envaït el silenci. Estic decidit a trencar-lo. Li explicaré que la tomaquera que tinc al balcó ja té un tomàquet. Però, és clar, ho trobo insuls i callo. Què té d'especial que d'una tomaquera hagi sortit un tomàquet? Encara, si n'hagués sortit un pebrot, això sí que seria notícia. Li podria dir que avui està molt ennuvolat, però això de parlar del temps ja està molt amortitzat. A més, estic convençut que ella ja s'haurà adonat que hi ha molts núvols.

Deu minuts després, amb el cap baix guaitant el desastre que

s'escampa als nostres peus, seguim en el mutisme més absolut. Tancats dins d'un ascensor sense saber ni tan sols què dir-nos. I això que fa tants anys que som veïns... M'agradaria que poguéssim xerrar. Parlar de com sortir d'aquí. Però, de què serviria? Esperaré que vingui algú a treure'ns. M'abstindré de dir quelcom.

PD: Comunicar-se és difícil i entendre'ns encara més, però se'ns fa urgent i necessari. Millor que ens posem a la feina i no caiguem en l'absurd d'aquest parell que s'han quedat atrapats dins l'ascensor.